

opusdei.org

„Most van annak ideje, hogy megnyíljunk Krisztus működésének.”

Az Opus Dei Prelátusával készült interjú teljes változata. Megjelent a portugál „Jornal de Noticias” újságban.

2017.04.07.

Beszélgettem néhány egykori tanítványával, akik azt mesélték, hogy Ön fejből tartotta a

**fundamentális teológia
előadásokat, anélkül, hogy
szüksége lett volna könyvbe
néznie, fel-alá sétálva az
előadóteremben. Ilyen jó a
memóriája?**

Azóta már eltelt néhány év, és nem
emlékszem részletekbe menőig
mindenre. A memória természetesen
az ember segítségére van, a teológia
tanításával kapcsolatban azonban
nagyon fontos az a tény, hogy
esetében olyan dolgokról van szó,
amelyek saját életünk lényegére
vonatkoznak, és nem csupán
adatokról, amelyekre emlékszünk.

**Paradox lenne, ha arról
kérdézném, milyen változások
várhatók a Prelatúrában? Olykor
felróják Önöknek, hogy
„mozdulatlanok”, konzervatívok,
mintha félnének a változástól...**

Az Egyház intézményei – köztük az
Opus Dei is – az előtt a kihívás előtt

állnak, hogy küldetésüket teljesítve, a történelem minden pillanatában hűségesek maradjanak Jézus Krisztushoz. Isten segítségével az adott körülményekhez igazodó módon igyekeznek Jézus Krisztust láthatóvá tenni. Ezért fontos, hogy a Prelatúrában egyfajta szimbiózis legyen a hűség alappillérei között: hűségesnek kell lenni a szellemiséghez és a kapott küldetéshez egyaránt, figyelembe véve azokat az új körülményeket, amelyek valóban alkalmazkodást kívánnak az új jelenségek széles köréből. Ahogyan azt Szent Josemaría magyarázta, az idő múlásával változnak az általános beszéd- és cselekvésmódok, de a magnak – ami a szellemiség – változatatlannak kell maradnia.

Miben látja a küldetésüket és mit gondol, milyen elvárások élnek ezzel kapcsolatban?

Elsősorban a Szentatya és a többi pásztor közötti teljes egységesség szükségességére gondolok. Ez elengedhetetlen annak a feladatnak teljesítéséhez, amely nem más, mint az Egyház szolgálata. Természetesen meg kell élnem az atyaságot az emberek irányába és közel lenni hozzájuk, különösen, ami az Opus Dei tagjait illeti, hiszen az Egyház rám bízta őket. Tudatában vagyok, hogy ez a feladat meghaladja személyes képességeimet, de azt is tudom, hogy Isten e feladat betöltésében segítségemre van. Emellett a vikáriusok segítő munkájára, tanácsaira, különösen pedig az Opus Dei híveinek, valamint sok barát imájára támaszkodom.

Ön az Opus Dei Alapítójának harmadik utódja. Voltak már változások a Műben a kezdetek óta? Valójában hogyan néz ki az Opus Dei manapság?

Az Egyház küldetését így lehet összefoglalni: az Evangélium elterjesztése az egész világon és az emberek segítése abban, hogy találkozhassanak Jézus Krisztussal az Ige által és a szentségeken keresztül. Az Opus Dei osztozik ebben a küldetésben, emlékeztetve az embereket az életszentségre való általános meghívásra, keresztény képzést kínál, a hétköznapi élet – a munka, a családi élet, a társas kapcsolatok stb. – megszentelését elősegítve. 1928 óta az Opus Dei már minden kontinensen elterjedt; ami a hívek életkorát, társadalmi helyzetét, nemzetiségét illeti, a Művet egyre nagyobb sokféleség jellemzi. Számos gyermeknevelési, oktatási és szociális kezdeményezés indult útjára, azonban a mag – a szellemiség és a küldetés, amelyekről már beszéltem – ugyanaz marad akkor is, ha minden időben, amint azt már említettem, fel kell fedezni, hogy az adott társadalom és korszak mely

velejárójával tud együttműködni ez az üzenet.

Miből áll az Opus Dei munkássága Portugáliában?

A portugálok, a maguk bizalomteljes és őszinte hitükkel nagyon sok nemzethez eljuttatták Szent Josemaría üzenetét. Portugália volt Spanyolország után az első ország, ahol az Alapító személyesen elindította az Opus Dei működését 1945-ben, Lúcia nővér *(megj.: egy a három fatimai látnok pásztorgyermek körül)* ösztönzésére. Körülbelül 1 500 híve van a Prelatúrának Portugáliában, akik többsége házaspár. Hétköznapi katolikusok és világi papok, akik igyekeznek az Evangéliumot megélni, cselekvésbe ültetni munkájuk során és a hétköznapi élet egyéb területein. A Prelatúra keresztény képzést nyújt nekik, többek között lelkigyakorlatokon, teológiai

kurzusokon, tanuló és képzési körökön keresztül, illetve a papság lelkipásztori szolgálata által. Ezek a tevékenységek mindenki előtt nyitva állnak, és ténylegesen sok olyan ember is részt vesz rajtuk, akik nem tartoznak az Opus Deihez. Vannak portugál Opus Dei tagok, akik oktatással, gyermekneveléssel kapcsolatos projekteken dolgoznak, akiknek a Prelatúra pasztorális támogatást nyújt, ez nyilvános és közismert.

Ismeri a legújabb törvényi változásokat Portugáliában? Az abortusz témáját – mely évek óta legális az országban – be akarják emelni az iskolai tantervbe. Ezenkívül az eutanázia dekriminalizációjáról is viták folynak. A régi keresztény tradícióval bíró Portugália egyre kevésbé tűnik kereszténynek lenni, mind szokásait, mind törvényeit

tekintve. Ön hogyan látja az ország jövőjét?

A különböző életstílusok gyors szekularizációja, megszokása annak, hogy az ember úgy él, mintha Isten nem létezne, mintha nem kellene egyszer meghalnunk, egy olyan kulturális trend, amely az úgynevezett keresztény Nyugat sok országában elkezdett teret hódítani. Portugália sem marad ki az érintettek köréből, annak ellenére, hogy egy olyan hely, ahol az emberi életet rendkívül nagyra becsülik és az embert önmagáért szeretik, függetlenül fizikai, lelki állapotától. Nem ismerem részletesen a portugál helyzetet, de olyan témákat említett, amelyekkel nagyon sok helyen találkozunk. Mindenekelőtt újból vissza kellene térni Istenhez, aki valóban egy jóságos és gyengéd Atya. Csak tőle jöhet az a fény, mely által megismerjük az igazságot, és az erő, amely által képesek vagyunk a jót

megtenni. Ettől függ a jövő, a portugáloké is. Nekem úgy tűnik, hogy a Portugáloknak Fatima egy óriási mágnes, illetve a biztonság és az optimizmus forrása.

Európa jelenleg egy humanitárius krízist él meg, amely kapcsán jelen van egy látens politikai extrémizmus, és hamarosan itt vannak a választások. Az Opus Dei, melyet gyakran az erős konzervativizmus kritikájával illetnek, egyetért bizonyos szélsőséges pozíciókkal?

Az Opus Dei semmilyen pozíciót nem képvisel, miként nem képvisel a Katolikus Egyház sem. A tagok ugyanazt a szabadságot élvezik ilyen kérdésekben, amelyet bármely más katolikus. Ezzel együtt azonban mint katolikusok egy sor olyan kihívással találkozunk, amelyek inkább etikai árnyalatúak, semmint politikaiak. Európa azzal a kihívással találta

szembe magát, hogy olyan menekültek ezreit fogadja be és integrálja, akik arra kényszerültek, hogy hazájukat elhagyják, és egy jobb jövő felkutatására induljanak. Az Opus Dei tagjainak, mint minden kereszténynek, ezeknek a testvéreknek a szenvedése állandó meghívást jelent a szolgálatra és az imára, mivel bennük „Krisztus szenvedő testét” ismerik fel, ahogyan arra gyakran emlékeztet minket Ferenc pápa.

A keresztény szeretet egy konkrét szeretet, amely Krisztust tekinti példának: állandóan másokért élni, újra felismerni méltóságukat, mellettük állni legmélyebb fájdalmukban és Krisztus vigaszát közvetíteni számukra. A Szentatya 2014 végén az Európai Parlamentben tartott beszédében buzdító ötleteket ismertetett a kialakult drámai helyzettel való megküzdéssel

kapcsolatban. Bárcsak számolnának ezekkel a vezetők.

Mit gondol Donald Trump megválasztásáról, a kerítésépítésről és a kapuk bezárásáról a bevándorlók előtt? Ferenc pápa már többször mondta, hogy be kell fogadnunk testvéreinket, de természetesen számos komplex biztonsági kérdést figyelembe kell venni: biztonság, szabadság és terrorizmus egymás mellett élnek napjainkban. Hogyan lehet megőrizni a biztonság és a szabadság törékeny egyensúlyát?

Észak-Amerika püspökei nagyon közel vannak a bevándorlókhoz, osztoznak gondjaikban és nyitottak a hivatalos szervekkel való együttműködésre, hogy a kérdéssel kapcsolatban véleményüket és nézőpontjaikat meg tudják egymással osztani. A konkrét

megoldások közti egyensúly – különösen, ami a biztonságot és a szabadságot illeti – semmiképp sem egyszerű, és biztosan megférnek benne egymás mellett különböző elképzelések. A politikai hatóságoknak nagyon nagy a felelősségük. A politikusok, álláspontjuktól függetlenül, számolnak a hívők imádságával, akkor is, ha ők másképpen gondolkodnak. Imádkozom azért, hogy minden országban nyitottság uralkodjon a rászoruló embertársaink iránt, azok iránt is, akiket ön is említett; most különösen a bevándorlók irányába, fajra, vallásra vagy társadalmi helyzetre való tekintet nélkül.

Nemrég egy tanulmányban azt olvastam, hogy az európai országok között Portugáliában az egyik legmagasabb a válások aránya, számottevő a házasságok felbontásának mennyisége. A Mű

kiemelten hangsúlyozza a család karizmáját és a család azon jelentését, amely szerint az a társadalom és a spiritualitás gerince. Miért megy tönkre manapság ennyi házasság? Mi fenyegeti napjainkban leginkább a házasságot?

Az, hogy egy férfi és egy nő magát egész életére a másiknak ajándékozza, és kizárólagos elköteleződést vállal egészen a halálig, hogy együtt növekedjenek és gyermekeket nemzzenek, akik szeretetük továbbvivői, egy csodálatos valóság, és ez mindenki érdeke, nem csak az Egyházé. Amikor egy ilyen vállalkozás megsérül és megsemmisül, az nem csak a közvetlenül érintetteket sérti, hanem annak visszahatása van a társadalomra is. Ezenkívül Jézus Krisztus azt mondta, hogy ezt az egységet befogadja és véglegesként tekint rá. A keresztények számára a

házasság egy szentség, amelyen keresztül Isten – az Ő segítségével és áldásával – hat a házastársakra és gyermekeikre.

Manapság nagyon sokan elveszítik a bátorságot, mert látják mások kudarcait, mert nagyon feszes az életritmus, mert a családok egyre érzékenyebbek a pénzügyi eszközök, a tér és az idő hiányára.

Úgy gondolom, hogy Ferenc pápa segít nekünk a pesszimizmuson felülemelkedni. Arra emlékeztet minket, hogy a házasságnak a szeretet általi örömen kell alapulnia. Szeretném ajánlani annak a néhány oldalnak a figyelmes elolvasását, melyeket Ferenc pápa az *Amoris Laetitia* szívének nevez: a negyedik fejezet a szeretetről a házasságban és az ötödik fejezet a házasságról, amely termékennyé válik.

Gyakorlatias, megvalósítható ötletekről van szó, melyek bátorítóan

hatnak, könnyen érthetők és megtudják erősíteni a családokat.

Az első üzenetében a *Krisztus előttünk jár-t* (megj.: Szent Josemaría homília kötete) idézi, és azt mondja, hogy a keresztények minden generációjának a saját korát kell megszentelnie, és ennek érdekében meg kell ismernünk kortásaink aggodalmait, és osztoznunk kell azokban. Milyennek látja a kort, amelyben élünk?

A bizonytalanság és ugyanakkor a változások iránti vágyak korában élünk; az Istentől való elfordulás és egyszerre az Isten iránti vágyakozás kora ez; kora a szomorúságnak és a kimerültségnek, de ugyanúgy a jó iránti vágyakozásnak; kora a konfliktusoktól való félelemnek és kora a béke utáni erős vágynak. Ez a mi korunk, és számunkra most van

annak ideje, hogy megnyíljunk
Krisztus működésének.

**Néhányan úgy gondolnak az Opus
Deire, mint egy zárt, befolyásos
csoportra. Az Opus Deiről szóló
közvélemény során
megkerülhetetlen a pénz, a
befolyás vagy a gazdagság témája.
Igaz, hogy az Opus Dei annyira
befolyásos? Hogy sok pénze, java
van? Melyek ezek? Miért van annyi
„fontos”, a felsőbb társadalmi
rétegekhez tartozó tagja az Opus
Deinek (Portugáliában például
bankárok)? Több a Prelatúrában a
gazdag, mint a szegény? Miért
mondta Jézus, hogy könnyebb a
tevének átjutni a tű fokán, mint a
gazdag embernek bejutni az Isten
országába?**

A valóság teljesen másként néz ki,
néha elég sok fikció él a kollektív
képzeletben. Azok között a
keresztények között, akik az Opus

Deihez tartoznak, mindenféle ember megtalálható: egészséges, beteg, fiatal öreg, szegény és jómódú, biztos munkahellyel rendelkező, nyugdíjas és sok munkanélküli, akik – azokban az országokban, amelyek jobban megéreztek és megérzik a válságot – éppúgy szenvednek, mint mindenki más, aki ebben a problémában érintett. Fontosnak tartom, hogy a valóságra tekintsünk, hogy megismerjük az embereket. Az Opus Dei mindenkinek ugyanazt a keresztényi kísérést nyújtja, függetlenül társadalmi, gazdasági helyzetétől, anélkül, hogy elvárásokat támasztana bárki professzionális, művészi ízlésbeli, politikai, állampolgári körülményei vagy nézetei iránt. Ugyanabban az időben vannak nyitva a központok ajtajai és elérhetők az apostoli tevékenységek mindenki számára, akik a valóságot első kézből szeretnék megismerni. Az Opus Dei sok tagja barátaikkal összefogva

olyan, különböző szociális, oktatással, neveléssel kapcsolatos projekteken dolgozik, amelyek nagyon sok ember hasznára válnak, ám ezekről általában nincs sok szó a közbeszédben. Mondok Önnek egy példát, amelyről éppen a minap értesültem. Az Opus Dei néhány tagja Elefántcsontparton létrehozta a Wale Orvosi Központot, ahol AIDS-betegek számára Yamoussoukroban és Toumbokorban ingyenes orvosi ellátást nyújtanak. Kérem Istent, hogy az ilyen személyes és közösségi kezdeményezésekből még több legyen, Portugáliában is.

Egyetért Szent Pállal abban, hogy a pénz minden rossz forrása?

Szent Pál azt mondja, hogy minden rossz forrása a pénz szeretete. Ez ugyanaz a figyelmeztetés, melyet Ferenc pápa kifejez, amikor a „pénzisten”, illetve a pénz imádatáról beszél. A Szentatya nem csak a nagy

társadalmi igazságtalanságokra irányítja rá a figyelmünket, hanem tanáccsal lát el minket azzal kapcsolatban is: hogyan adjunk alamizsnát: nézzünk a szemébe annak, aki kér tőlünk és hagyjuk, hogy a kéz, amely ad, megérintse a kezét, amely elfogad.

Az elmúlt években az Opus Dei igen befolyásos tisztségekhez jutott a Kúriában és a Szentszéken belül. A Szent Kereszt Egyetem is jelentős bővítéseken ment át. Hogyan magyarázza az Opus Dei esetében a presztízsnak és a hivataloknak ezt a fajta növekedését?

Kevés ember dolgozik a Római Kúriában az Opus Deiből: a ő kinevezésük közzétételre került a Prelatúra hivatalos hírlevelében, a *Romana*-ban, ezt bárki ellenőrizni tudja. Az érintettek szabadon adták beleegyezésüket azoknak, akik őket erre a munkára felkérték, és

igyekezni fogják munkájukat
szolgálatként végezni,
engedelmeskedve feljebbvalóiknak a
Kúriában. Másrészt nagyon
fontosnak tartom megérteni, hogy az
Egyház adminisztratív hivatalaiban a
munka szolgálatot jelent az
Egyháznak, nem pedig presztízzsel
járó munkakört. Mindenesetre arról
biztosítani tudom, hogy az egyetlen,
ami érdekünkben áll, úgy szolgálni
az Egyházat, ahogyan azt ő szeretné,
hogy szolgálják. Így tanította nekünk
Szent Josemaría, és igyekeznünk kell
ezt így is tenni.

**Ami a szervezet kiterjedtségét
illeti, össze lehet hasonlítani az
Opus Deit a jezsuitákkal? Ki lehet
jelenteni, hogy az Opus Dei
manapság van olyan jelentős, vagy
akár jelentősebb, mint a jezsuiták?**

Az Egyházban mindannyian a
Krisztus által kijelölt küldetést
szeretnénk teljesíteni, mindannyian

az evangelizáció nagy missziójának munkatársai vagyunk. Ezt a nagy, közös feladatot mindenki a saját karizmája szerint igyekszik teljesíteni, és még együtt, közösen is kevesen vagyunk ahhoz, hogy minden embernek segíteni tudjunk. Éppen ezért magunkat összekötve érezzük egymással, és nincs helye az összehasonlításnak. A szolgálat, melyet a Jézus Társasága nyújt és nyújtott az emberiség számára, rendkívül jelentős: megannyi ember önátadása, áldozathozatala, akik egyesítik az imádságot, a tanulást az igazán életközeli szolgálattal, amelyeket emberi határhelyzetekben nyújtanak.

Magam is egy jezsuita gimnáziumban tanultam Madridban, és hálás vagyok mindazért, amit ott kaptam, mind akadémiai, mind emberi síkon, mind pedig a lelki képzés terén.

Látta a Némaság című filmet? Mit gondol róla? Ha nem látta, mit hallott róla?

Valamit olvastam a filmről, ami azt a képet rajzolta ki, hogy igen magas lehet az ára annak, ha az ember lojális akar maradni Istenhez. Nem kell kívánnunk, hogy ilyen helyzetekben megpróbáltassunk, de bízzunk abban, hogy Isten mindig segít nekünk, hogy az igazat és a jót tegyünk.

Milyen a kapcsolatuk Ferenc pápával, aki maga is jezsuita? Tudom, hogy azt fogja mondani, hogy Ferenc pápa az egész Egyház számára a Pápa. Természetesen semmi kétség nem fér a tévedhetetlenségéhez. Azonban lehetnek olyan pápák, akik jobban tetszenek az embernek és olyanok, akik kevésbé. Ferenc pápa ellenállásba ütközött néhány olyan állásfoglalása miatt, melyeket a

konzervatívok szabadosnak tartanak. A Műben tartanak attól, hogy esetleg változások következnek be az Egyház tanításában?

Az Egyház egy jó gyermekénél nem jelenhetnének meg olyan bizalmatlanságok, mint amilyeneket említett. Ezenkívül a jelenlegi Pápa esetében nagyon könnyen kialakulhat egyfajta, mondjuk úgy, emberi és baráti szimpátia. Rám személy szerint nagy hatással van az imaélete, a nyitottsága az emberek felé és az a különleges szeretet, amelyek a betegek felé fordul. Egy olyan Pápáról van szó, akinek nagyon erős pasztorális érzéke van és egy olyan Egyházat szeretne, amely evangelizál. Március 3-án magánaudiencián fogadott a Szentatya. Ferenc pápa nagyon szívélyes volt, háláját fejezte ki és az Opus Dei egész világon megvalósuló apostoli munkája iránt érdeklődött.

Gyakran gondolok egy mottóra, amelyet Szent Josemaría annyiszor hangsúlyozott: *Omnes cum Petro, ad Iesum per Mariam*: mindannyian Jézushoz Péterrel, Mária által.

Mit gondol a családszinódus bizonyos megfontolásairól: az újraházasodott elváltak bizonyos esetekben szentségekhez való járulásáról vagy a Szentatya határozott, kevésbé konzervatív kijelentéseihez, amelyek szerint a homoszexuálisokat nem elítélni, hanem elfogadni kellene?

A Pápa az egész Egyházat arra hívja, hogy az életúton kísérjen, egyéniségünkben felismerjen, a tömegtől megkülönböztessen és minden embert a közösségbe integráljon, bármilyenek is legyenek a személyes körülményei. Ez egy új pasztorális impulzus, amely konkrét válaszok megszületését kívánja a Tanítóhivatal tanításának

folytonosságán belül. A családról szóló apostoli buzdításában egyrészt arra emlékeztet minket a Szentatya, hogy az Egyház tanítása nem változik, másrészt bátorít minket arra, hogy keressük a segítségnyújtás megfelelő módját azok számára, akik házasságot akarnak kötni és akik a házastársi i szeretetben növekedni akarnak, illetve akik valamilyen nehézségen mennek keresztül ezen a téren. Ennek a megvalósításához még több rendelkezésre álló, felkészült vezetőre és tanácsadóra van szükség.

Mit gondol arról az esetről, hogy a bíborosok egy csoportja levelet írt Ferenc pápának, hogy kifejezzék egyet nem értésüket a szinódus utáni apostoli buzdítással kapcsolatban? Egyetért azzal, hogy bizonyos pontokhoz téves interpretáció, hibás magyarázat kapcsolódik?

Gondolom, megérti, hogy most nem áll módomban részletekbe bocsátkozni. Mindenesetre nyilvánvaló a vélemények különbözőségének fennállása fontos kérdésekben, és ez arra indíthat bennünket, hogy az egységért imádkozzunk.

Van értelme annak, hogy az Egyházon belül ennyi mozgalom van? Ezeknek, illetve a karizmáknak a sokfélesége nem vezethet az Egyház megosztottságához?

Az Egyház egy nagy nép, Isten népe, amelyet sok kisebb nép képez. Egy nagy, bővülő ház, amelyet Krisztus épít, hogy abban minden ember megtalálja a helyét, ahol ő jól érzi magát. Egység és sokféleség nem ellentétei egymásnak. Az egység ellentéte a megosztottság. Ha Krisztussal Péterén keresztül megvalósul az egység, nem áll fönt a

megosztottság veszélye, hanem annak éppen ellenkezője valósul meg. Az egység a sokféleségben közösséget jelent, hozzájárulva az Egyház gazdagságához.

Hogyan magyarázná el a mai világ számára, hogy mi az Opus Dei?

Az Opus Dei alapítója, Szent Josemaría mindig azt mondta, hogy az Opus Dei egy nagy katekézis. Ez egy nagyon kifejező kép: az Opus Dei tagjai, a keresztény életen keresztül, amelyet megélni igyekeznek, a barátság által – saját korlátaik és hibáik ellenére – azon fáradoznak, hogy megosszák az Evangélium örömét családtagjaikkal, barátaikkal, munkatársaikkal, szomszédaikkal... és az Egyházat ezen - professzionális, családi, társadalmi - színtereken megvalósítsák. Egy igen sebzett világban élünk, mely szomjazik a reményre. Egy keresztény élet személyes tanúságtétele a

leghétköznapibb valóságok közepette nagyon sok embert hozzásegíthet Jézus Krisztus megismeréséhez és a vele való találkozáshoz, akik így – felfedezve az Ő szeretetét – mélyebb örömet tapasztalhatnak meg életükben.

Mit gondol Ferenc pápa portugáliai látogatásáról? Ön mit vár ettől a látogatástól? A Szentatya inkább a Fatima-emlékhely meglátogatását választotta a brazil Santuario de Aparecida helyett. Mit vár az Opus Dei Prelátusa Ferenc pápa portugáliai látogatástól május hónapban?

A Szentatya mély és élő áhitata a Szűzanya iránt csodálatra méltó. Látható, hogy a Szentatyát Isten vonzza Mária által Fatimába. Az út témája jelentőségteljes: „Máriával a remény és a béke zarándokaként”. Fatimában a pásztorgyermekek buzgó szenvedélyre gyúltak Isten

íránt, aki magával ragadta őket.
Reménykedjünk abban, hogy a
Szentatya mellett mindenki
rátaláljon, illetve újra rátaláljon,
Mária anyai segítségével, Isten
végtelen szeretetére!

Rosa Ramos

Jornal de Noticias

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/most-van-annak-ideje-
hogy-megnyiljunk-krisztus-
mukodesenek/](https://opusdei.org/hu-hu/article/most-van-annak-ideje-hogy-megnyiljunk-krisztus-mukodesenek/) (2026.02.22.)